

VERTIGO

NR. 73 | ZOMER 2022

Een duizelingwekkende dosis cinema

**MEN
NOPE
FOMO**

LIGHTYEAR

PETER VON KANT

JURASSIC WORLD: DOMINION

EVERYTHING EVERYWHERE ALL AT ONCE

H4Z4RD

DE EPISCHE AFSLUITING VAN HET JURASSIC TIJDPERK

NU IN DE BIOSCOOP

ONTDEK MARVEL AVENGERS CAMPUS VANAF 20 JULI 2022

TIJD OM HET NIEUWE THEMALAND MARVEL AVENGERS CAMPUS TE BELEVEN

De 30^e verjaardag van Disneyland® Paris wordt nog epischer! Binnenkort kun je je aansluiten bij de superhelden en machtige MARVEL-missies beleven in een nieuw themaland, met twee superattracties, veel verrassende actie en meer.

Duik in een spectaculair avontuur zoals je nooit eerder hebt beleefd! Bereid je voor en speel je eigen superrol in Marvel Avengers Campus, open vanaf 20 juli 2022 in Disneyland Paris.

Maak kans op een verblijf in Disneyland Paris op [VERTIGOWEB.BE](https://www.vertigoweb.be)

TICKETS & ABO'S

muziek / theater / dans
performance / muziektheater

DESINGEL.BE

film / architectuur / festivals
jong & families / think, talk & do

MARIA JOÃO PIRES

BRYCE DESSNER

KATI HECK

CHRISTIANE JATAHY

TEODOR CURRENTZIS

PINA BAUSCH

MARCO LAYERA

YONATHAN AVISHAI

ANGÉLIQUE KIDJO

JAN MARTENS

MASA AKI SUZUKI

ROYAL PHILHARMONIC
ORCHESTRA

IVO VAN HOVE

SAARA TURUNEN

MITSUKO UCHIDA

PHILIPPE JAROUSSKY

LIA RODRIGUES

JÖRG WIDMANN

ALICE SARA OTT

DOROTHÉE MUNYANEZA

FAZIL SAY

ADAM LINDER

VLADIMIR JUROWSKI

ROBERT WILSON

CÉCILE MCLORIN
SALVANT

IKRAAAN

DESINGEL is een kunstinstelling
van de Vlaamse Overheid

Vlaamse
overheid

Stad Antwerpen

mediasponsors

Knack

De Standaard

Canvas

BRUSSELS PHILHARMONIC

BRUSSELS PHILHARMONIC ROLT DE RODE LOPER UIT
INFO & TICKETS: [BRUSSELSPHILHARMONIC.BE](https://brusselsphilharmonic.be)

Met dank aan de Belgische Tax Shelter

Vlaanderen
verbeeldt werk

DE ROMA

29
AUG

ROBERT GLASPER

30
AUG

BLACK UHURU

6
SEP

FLEET FOXES

10
SEP

NEEKA
feat. STEF KAMIL CARLENS

7
OKT

HIATUS KAIYOTE

14
OKT

BLACKWAVE.

18
OKT

TINDERSTICKS

21
OKT

DANS DANS

29
OKT

SELAH SUE

10
DEC

SYLVIE KREUSCH

DE ROMA: TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT

TICKETS: WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60 + BALIE TURNHOUTSEBAAN 329 + FNAC-WINKELS

lokerse feesten

LINE-UP

2022

5
14 AUG

Club
StuBru

VRIJDAG

05 | AUG
2022

TBC
—
USED
DIKKE

ZATERDAG

06 | AUG
2022

BLACK EYED PEAS
COELY
FROUKJE
EMMA BALE
—
BOOKA SHADE live
YACID live
PROMIS3 live

ZONDAG

07 | AUG
2022

JUDAS PRIEST
LAMB OF GOD
KREATOR
BRUTUS
AT THE GATES
SLOPER
GOE VUR IN DEN OTTO
—
WIEGEDOOD
PSYCHONAUT
Ialma
KILLTHELOGO

MAANDAG

08 | AUG
2022

FLOGGING MOLLY
BAD RELIGION
THE INTERRUPTERS
SONS + ANTI-FLAG
EPPO JANSSEN
—
DIRK.
CUCAMARAS
MELTHEADS
HEISA

DINSDAG

09 | AUG
2022

KINGS OF LEON
THE VACCINES
HINDU RADIO DJ'S
—
HAIRBABY
ILA

#WHEREISTHELOVE

GOUD

GOOD
TIMES

WOENSDAG

10 | AUG
2022

SNOW PATROL
THE AFGHAN WHIGS
SEASICK STEVE
PORTLAND
THE WHATEVERS
—
ADMIRAL FREEBEE
MOONEYE
WILLY ORGAN

DONDERDAG

11 | AUG
2022

THE SUBS
BAZART
BLACKWAVE.
YONG YELLO
ILSE LIEBENS
—
FAISAL
GLINTS
MISS ANGEL
SHAKA SHAMS
J.ROOTS

VRIJDAG

12 | AUG
2022

2MANYDJS live
KRAFTWERK 3D
CHARLOTTE ADIGERY
& BOLIS PUPUL
SYLVIE KREUSCH
—
TIGA
ASA MOTO
BOLIS PUPUL
MOVULANGO
DEEWEE FAAMEELEE

ZATERDAG

13 | AUG
2022

REGI live
CLOUSEAU
DE KREUNERS
CPEX
—
YOURI PARKER
& DJ GHOST
CJ BOLLAND
ZOLEX - DAVE DAVIS
DIMITRI COOMAN - DEG

ZONDAG

14 | AUG
2022

LOUIS TOMLINSON
THE SNUTS
SAINT MOTEL
MEAU
—
OMDAT HET KAN
SOUNDSYSTEM
FT. AVERAGE ROB

TICKETS VIA WWW.LOKERSEFEESTEN.BE

Winner
Silver Bear
Best Actress
71st Internationale
Filmfestspiele
Berlin
Competition

★★★★★
'HILARIOUS'
Total Film

★★★★★
'SENSATIONALLY FUNNY'
The Telegraph

Ich bin dein Mensch

I AM YOUR MAN

a film by MARIA SCHRADER

RELEASE 29-6

11	VOORWOORD
12	H4Z4RD
18	PETER VON KANT
22	LIGHTYEAR
26	EVERYTHING EVERYWHERE ALL AT ONCE
32	FOMO
34	MEN
40	JURASSIC WORLD: DOMINION
44	NOPE
50	KLAPS

★★★★★
INCREDIBLY
TOUCHING
THE UPCOMING

★★★★★
A TENDER TALE
OF FATHERHOOD
THE GUARDIAN

JAMES NORTON DANIEL LAMONT

NOWHERE SPECIAL

A FILM BY UBERTO PASOLINI

8/06 IN DE BIOSCOOP

 77
MOSTRA INTERNAZIONALE
D'ARTE CINEMATOGRAFICA
LA BIENNALE DI VENEZIA 2020
Official Selection

 AUDIENCE AWARD
FILM BY THE SEA

 BEKIJK TRAILER

★★★★★
"GORGEOUS, PASSIONATE,
BEAUTIFULLY CRAFTED"
DAILY MAIL

★★★★★
"EXQUISITE"
THE TIMES

★★★★★
"SUPERIOR,
REMARKABLE, SUPERB"
THE TELEGRAPH

 BEKIJK TRAILER

 FESTIVAL DE CANNES
OFFICIAL SELECTION
2021

ODESSA YOUNG JOSH O'CONNOR WITH OLIVIA COLMAN AND COLIN FIRTH

MOTHERING SUNDAY

A FILM BY EVA HUSSON

29/06 IN DE BIOSCOOP

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Sara Colson
sara@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Anke Brouwers, Chris Craps,
Ruben Nollet, Ben Van Alboom

WEBMASTER

Hans verschooten

WEBREDACTIE

Sophie Van Reeth

EINDREDACTIE

Nicolas Quaghebeur

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van der Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

📌 VERTIGObe

📷 VERTIGOgram

📌 VERTIGObe

Dat het Cannes 2022-palmares Belgisch kleurde! Vergeef me dat ik in herhaling val, maar in het diepste van mijn binnenste is de afterparty nog steeds bezig. Het overwinningsest feest werd officieus in gang gezet met het laaiend enthousiaste onthaal van Adil en Bilalls muzikale oorlogs- en familiedrama *Rebel*. 's Anderendaags ging de Un Certain Regard-prijs naar *Les pires*, met Johan Heldenbergh in een van de belangrijkste rollen.

Tijdens de slotceremonie volgde de Caméra d'Or voor het door Caviar-bons Bert Hamelinck gecoproduceerde *War Pony*. Charlotte Vandermeersch en Felix van Groeningen kregen de Juryprijs voor hun Paolo Cognetti-verfilming *Le otto montagne*. Voor *Tori et Lokita* van de gebroeders Dardenne werd een speciale prijs ter ere van de 75e verjaardag van het filmfestival in het leven geroepen. En Lukas Dhont won voor zijn *Girl*-opvolger *Close* de Grand Prix.

Op de nationale bioscoopreleases van al die prijsbeesten moeten we nog tot in het najaar wachten, maar ook tijdens de zomermaanden kleuren onze cinema's Belgisch met de komst van de horrorfilm *FOMO* en de actiekomedie *Hazard*. Dat die twee films niet alleen de strijd durven aan te gaan met het blockbustergeweld uit Hollywood, maar ook een totaal ander soort cinema zijn dan de Cannes-gangers, bewijst eens te meer dat onze lokale filmsector de laatste decennia gigantische sprongen vooruit heeft gemaakt.

Niet zo heel lang geleden moesten we het stellen met één of twee films van eigen bodem per jaar en werden we al quasi extatisch als een Belgische productie geselecteerd was voor een of ander derderangs filmfestival. Vandaag de dag regent het films van bij ons en worden onze producties niet alleen geselecteerd voor de belangrijkste festivals ter wereld, ze vallen er ook nog eens in de prijzen.

Laat ons dat samen vieren... in de cinema!

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

PLANKGAS

Als één helft van het populaire dj-duo Dimitri Vegas & Like Mike trekt hij op Tomorrowland en in de rest van de wereld tienduizenden danslustigen. Nu doet Dimitri Thivaïos een gooi naar eeuwige cinemaroem in *Hazard* (officieel: *H4Z4RD*), de geflipte actiekomedie van *Welp*-regisseur Jonas Govaerts. Het gedreven multitalent over zijn tweede passie. Of was het zijn eerste? **STEVEN TUFFIN**

PAPLEPEL

Lang voordat hij als Dimitri Vegas met zijn broer Like Mike de dancewereld veroverde, ging de kleine Dimitri Thivaïos regelmatig met vaderlief naar de videotheek. ‘Dat waren magische tijden’, klinkt het nostalgisch. ‘Tegenwoordig kun je overal en op elk moment om het even welke film bekijken. Eind jaren tachtig, begin jaren negentig moest je echter het geluk hebben dat de film die je wilde zien niet net verhuurd was. Daarom vond ik die tochtjes naar de videoboer met mijn vader superspannend. Als grote fan van gewelddadige

sciencefiction à la *The Terminator* en *RoboCop* lepelde hij me de liefde voor de Hollywoodcinema in. Aanvankelijk mocht ik zijn lievelingsfilms niet zien – op dat vlak waren mijn ouders nogal streng – en raakte ik dus eerst in de ban van *Ghostbusters* en *Teenage Mutant Ninja Turtles*. Maar toen het uiteindelijk wel mocht, was ik helemaal verkocht.’

Ook zijn prille cinemabezoekjes herinnert Thivaïos zich nog levendig: ‘De eerste films die ik in de bioscoop zag, waren *Platvoet en zijn vriendjes* en *Jurassic Park*. Dat was in de Multiskoop

op de Grote Markt van Boom. Nu ga ik graag films bekijken op een zo groot mogelijk scherm met de beste geluidsinstallatie, toen was je al blij dat er een cinema in de buurt was. *Jurassic Park* heb ik trouwens ontelbare keren gezien, want mijn grootouders hadden een bootlegvideocassette meegebracht van hun vakantie in Thailand. Mijn liefde voor dino’s was toen al gigantisch: mijn broer en ik bouwden hele eilanden vol met die beesten. Dat ik een rolletje in *Jurassic World: Dominion* heb bemachtigd, was dan ook een droom die werkelijkheid werd.’

REALITEITSZIN

Hoewel Thivaïos’ eerste passie dus film was, vond hij een acteercarrière destijds niet realistisch: ‘Best ironisch natuurlijk, want dj’en is nu ook niet bepaald een alledaagse job. Tijdens mijn beginjaren was er ook nog geen sprake van Tomorrowland, ik was al blij als ik in discotheken als Cherry Moon en Illusion mocht draaien. Dat leek echter wel veel haalbaarder dan een toekomst in de filmwereld. Ik was trouwens een onversneden Hollywoodfan en op dat moment maakte men in Vlaanderen vooral een ander soort cinema.’

Pas toen Thivaïos en zijn broer internationaal doorbraken als Dimitri Vegas en Like Mike, staken zijn acteerambities opnieuw de kop op: ‘In het begin van de jaren tien vertoefden we alsmáar vaker in Hollywood en werd het hele acteergegeven toch veel minder een ver-van-mijn-bedshow. Ons nieuwe agentschap vond het een goed idee dat ik meer op een filmcarrière inzette en in tegenstelling tot de jonge Dimi zag ik het volledig zitten om acteerlessen te gaan volgen.’

EERSTE STAPJES

Daarna volgden talloze audities, zowel in de VS als elders: ‘Mijn naam opent natuurlijk veel deuren, maar dat betekent nog niet dat men me zomaar gaat casten. Het auditieproces is heel confronterend. Je krijgt vaak een blad tekst zonder enige context, je probeert die zo goed mogelijk te brengen voor een groepje mensen dat zich gedraagt als een droge examencommissie en nadien zit je dagenlang te wachten op het nieuws of je de rol hebt of niet. Ik heb eindeloos veel

respect voor acteurs gekregen, want je ego krijgt gaandeweg toch flink wat deuken.’

Na een tijdje begonnen de eerste rollen binnen te komen, in Adil & Bilalls *Patser*, het Jean-Claude Van Damme-vehikel *Lukas*, de franchise-finale *Rambo: Last Blood* en het Vlaamse boks-drama *Cool Abdoul*: ‘Allemaal ontzettend leerrijke ervaringen. Op de set van *Lukas* kwam ik na een slopende tournee uitgeput aan en dacht ik dat het

allemaal vanzelf zou gaan, maar ik zag snel in dat ik het toch beter moest aanpakken. De focus waarmee Sylvester Stallone de set van *Rambo: First Blood* opwandelde, was op dat vlak een ware eyeopener. Geen enkel detail ontging hem. Van *Cool Abdoul*-regisseur Jonas Baeckeland leerde ik dan weer veel over de energie van het voor de camera staan. Je mag nog zoveel acteerlessen volgen als je wilt, het effectief doen is toch nog een heel ander paar mouwen.’

ECHTE WERK

En toen scoorde Thivaïos de hoofdrol in *Hazard*, de actiekomedie van *Welp*-regisseur Jonas Govaerts over een kerel die zijn dochtertje, vriendin én goudkleurige sportwagen bedreigd ziet nadat zijn criminele neef hem heeft ingeschakeld voor een schimmige klus.

‘Jonas en ik kenden elkaar al langer’, vertelt Thivaïos. ‘We zijn allebei ongelooflijke filmfans en verslinden alle horrorfilms die de revue passeren. We wisselden regelmatig scenario’s uit die we in

handen hadden gekregen. Op een bepaald moment zei Jonas: “Dit moet je lezen. Het lijkt me iets wat we samen kunnen maken. Ik was vereerd dat hij überhaupt met me wilde samenwerken en bovendien ging het ook nog eens om een echt cool, origineel concept. *Hazard* speelt zich namelijk grotendeels af in de auto van het hoofdpersonage. De camera verlaat de wagen amper, wat voor een *up close and personal*, claustrofobisch gevoel zorgt dat van de kijker een passagier maakt.’

Dimitri Thivaïos & Jonas Govaerts

INTENSITEIT

Op sociale media en in de trailer is reeds te zien dat Thivaïos' personage niet ongehavend blijft – lees: hij hangt een groot deel van de film vol bloed. ‘Het was inderdaad heel intens’, lacht de acteur. ‘Ik zat in werkelijk elke scène. Daar ging heel wat voorbereidingswerk aan vooraf, waarbij mensen als Matteo Simoni me enorm hebben geholpen. Bovendien hadden we een

strak opnameschema en moesten we in relatief korte tijd heel veel draaien. Het lastigste was de hitte tijdens de shoot vorige zomer. Die zorgde ervoor dat het nepbloed in mijn baard één grote, plakkerige koek werd.’

Gaandeweg werd *Hazard* voor Thivaïos ook alsmat persoonlijker: ‘Vlak voor de oorspronkelijke opnamestart stierf mijn vader,

waardoor we de shoot eventjes hebben uitgesteld. Ik was helemaal ondersteboven van verdriet. Dat ik mijn tanden in de film heb kunnen zetten, heeft me er echt bovenop geholpen. Ik moest tijdens de opnames ook vaak terugdenken aan mijn eerste wagen: een Opel Corsa. Dat was een echte *johnnenbak* die ik net zoals Noah helemaal wilde pimpen.’

LOSLATEN

Naast Thivaïos staan in *Hazard* Vlaamse klaskrakken Jeroen Perceval en Jennifer Heylen, respectievelijk als Noahs neef en vriendin: ‘Jenny is echt een keifijne *madame*. Het was ontzettend leuk om met haar samen te werken. We hebben flink wat afgelachen. Met Jeroen had ik een heel open verstandhouding. Deels vanwege zijn regie-ervaring met *Dealer* had ik gevraagd brutaal eerlijk te zijn: “Zeg het me alsjeblieft als

het niet goed is.” Bovendien deinsde hij er niet voor terug om me uit te dagen, wat ik enorm apprecieerde.’

Ook met Govaerts had Thivaïos een duidelijke afspraak: ‘Ik mocht na een take niet naar de beelden komen kijken. Jonas zei dat ik hem moest vertrouwen, wat voor een controlefreak als ik heel moeilijk is. (lacht) Maar hij had gelijk, want die ene keer dat ik toch ging loeren, werd ik heel onzeker. Daarna heb ik me volledig

aan Jonas overgegeven. Met alle gevolgen van dien, want hij durfde mijn collega-acteurs weleens te vragen om iets compleet ongepasts te zeggen terwijl we aan het filmen waren, om zo een bepaalde reactie bij me uit te lokken. Welke juist? Dat moeten je lezers maar in de cinema ontdekken!’

H4Z4RD SPEELT VANAF 20 JULI IN DE BIOSCOOP

ECHE TRANEN

Dat de Franse regisseur François Ozon een grote bewondering voor Rainer Werner Fassbinder koestert, is geen geheim: aan het begin van zijn carrière verfilmde hij met *Gouttes d'eau sur pierres brûlantes* een toneelstuk van de Duitse meester. Met *Peter von Kant* waagt hij zich nu aan een herwerking van de klassieker *Die bitteren Tränen der Petra von Kant* uit 1972, al ziet hij zijn remake zelf als een combinatie van alle films uit Fassbinders oeuvre. **CHRIS CRAPS**

François Ozon zou François Ozon niet zijn, mocht hij met *Peter von Kant* een exacte kopie hebben gemaakt. In Fassbinders *Die bitteren Tränen der Petra von Kant* wordt de tirannieke modeontwerpster uit de titel (Margit Carstensen) smoorverliefd op een vrouw (Hanna Schygulla), waarop ze door haar eigen obsessie in het ongeluk wordt gestort. Ozon behield dat gegeven, maar maakte van het hoofdpersonage een mannelijke regisseur en van diens geliefde een jongeman.

FRANÇOIS OZON: ‘Ik had het gevoel dat Fassbinders origineel een zelfportret was. Zijn laatste geliefde Juliane Lorenz, die op het einde van zijn leven ook zijn films monteerde, bevestigde dat. Fassbinder had het in de film over zijn relatie met zijn minnaar Günther Kaufmann, een van zijn acteurs. Toen ik dat wist, kwam ik op het idee om het geslacht van het hoofdpersonage te veranderen. Dat gaf een heel nieuwe draai aan het liefdesverhaal.’

Fassbinder was een dictator op de set. Jij ook?

‘Uiteraard, net zoals alle regisseurs. (lacht) In de filmwereld is de regisseur als een god. Hij schept een wereld, iedereen danst naar zijn pijpen en helpt hem om zijn visie naar het scherm te brengen. Ik vond het interessant om die machtsdynamiek te deconstrueren. Daarnaast wilde ik het verlangen om iemand te bezitten laten zien. Door zijn beroep kan het hoofdpersonage niet op een normale manier verliefd worden, want hij ziet zijn geliefde niet als een echte mens, maar als zijn creatie. Die kijk op de liefde botst echter met de werkelijkheid, waarin hij door zijn gevoelens wordt verteerd. De regisseur die alles onder controle wil hebben, moet met andere woorden inzien dat hij de realiteit onmogelijk naar zijn hand kan zetten.’

Heb je er ooit aan gedacht om het geslacht van het hoofdpersonage onveranderd te laten?

‘Nee, want ik zag geen reden om die versie opnieuw te maken. Ik

vind de film van Fassbinder een meesterwerk en hoofdrolspeelster Margit Carstensen is geweldig. Mijn doel was een andere kijk te bieden, om een Duits verhaal op een Franse manier te benaderen. Vergelijk het met een nieuwe, moderne versie van een klassieke tekst van Shakespeare of Tsjechov.’

‘Fassbinder leed onder zijn ideaalbeeld van de zuivere liefde, want die bestaat natuurlijk niet.’

FRANÇOIS OZON

Waarom heb je de bittere tranen uit de titel weggelaten?

‘Mijn visie is minder brutaal dan die van Fassbinder. Ik wil dat de kijker empathie voelt met Peter omdat ik zelf

met hem meeleef. Uiteraard is hij een monster en een dictator, maar aan de andere kant is hij een heel tragische figuur. Ik wilde zijn gevoelens tonen zodat je zou begrijpen waarom hij zoveel lijdt. In mijn film moesten er échte tranen vloeien, geen artificiële zoals in de versie van Fassbinder.’

Wanneer heb je Fassbinder ontdekt?

‘In 1982, toen ik op de filmschool zat, zag ik zijn laatste film *Querelle*. Dat was een vreemde, donkere en perverse kijkervaring, tegelijk schokkend en fascinerend. Omdat Fassbinder net overleden was, volgde kort daarop een grote retrospectieve van zijn werk in Parijs en kon ik meteen al zijn films zien. *Die bitteren Tränen der Petra von Kant* was meteen een van mijn favorieten. Vroeger ging mijn voorkeur uit naar vroege Fassbinder, toen hij nog geen geld had. Voordat ik aan deze film begon, heb ik echter zijn latere werk herbekeken – *Lili Marleen*, *Lola*, *Die Sehnsucht der Veronica Vos* en *Querelle* – en ontdekt dat ik misschien nog meer van die periode hou. Ik beschouw *Peter von Kant* dan ook als een combinatie van al zijn films.’

Heb je het gevoel dat je Fassbinder beter hebt leren kennen?

‘Ik heb vooral zijn kijk op de liefde leren begrijpen. Hij leed onder zijn

ideaalbeeld van de zuivere liefde, want die bestaat natuurlijk niet. De compromissen die erbij horen, waren voor hem een constante bron van ontgoocheling en jaloezie. Iedereen denkt dat hij stierf omdat hij te hard werkte, maar volgens zijn fetisjactrice en muze Hanna Schygullah, die ook in mijn film meespeelt, overleed hij zo jong omdat hij niet meer in de liefde geloofde. Dat vind ik heel ontroerend. Ik ben geen psychiater, maar ik denk dat hij de liefde benaderde als een tiener. Hij wilde alles: de liefde van de vader, de moeder én de minnaar. Combineer dat met zijn moeilijke jeugd en je komt tot het besef dat hij enorm afzag. Tegelijk zijn die gevoelens natuurlijk net de bron geweest van zijn werk en genialiteit.’

Is het dan niet vreemd dat hij zich zo wreed gedroeg?

‘Dat is de eeuwige paradox. Je hebt politici die in hun speeches heel open van geest lijken, maar privé helemaal anders zijn. Het is een vorm van hypocrisie. In mijn film *Grâce à Dieu* geeft een priester een preek over God en naastenliefde, maar als je weet wat hij met kinderen uitsteekt, sta je versteld.’

Heb je Schygullah, die je castte als de moeder van het titelpersonage, uitgehoord over Fassbinder?

‘Ik heb haar heel veel vragen gesteld,

maar ze wilde ze niet allemaal beantwoorden. Ze vond dat ze een paar geheimen moest bewaren. Ze heeft wel uitvoerig verteld over Fassbinders moeder, die ze goed heeft gekend en die vaak kleine rollen speelde in zijn films. Fassbinder stond heel dicht bij haar en hun relatie was er eentje vol haat en liefde. In een interview zei Hanna ooit: “Fassbinder stond in zijn films aan de zijde van de zwakkeren, maar in het echte leven stond hij aan de zijde van sterksten.” Dat vond ik zo’n krachtige beschrijving dat ik ze wel in mijn scenario moest verwerken.’

In de rol van de steractrice Sidonie heb je een echte ster gecast: Isabelle Adjani.

‘Ik was heel blij dat Isabelle de rol aanvaardde, want het is slechts een bijrol. Ik denk echter dat ze van het verhaal en de kijk op de liefde hield. Ze leek het in ieder geval allemaal heel goed te begrijpen. Ze vond het bovendien heel leuk om met haar imago te spelen en een cocaïne-verslaafde diva te vertolken.’

Hoe regisseur je zo’n steractrice?

‘Echte grote sterren hebben niet zoveel last van hun ego, maar je kunt ze niet allemaal op dezelfde manier benaderen. Je moet je aanpassen aan hun persoonlijkheid. Dat heb ik geleerd op de set van *8 femmes*. Het was heel complex om Catherine Deneuve, Isabelle Huppert, Fanny Ardant en alle andere actrices te regisseren, want ze hadden stuk voor stuk andere noden.’

Is het hoofdstuk Fassbinder nu afgesloten?

‘Ik weet het niet. Mijn volgende film zal alvast niet Fassbinder-gerelateerd zijn, maar misschien keer ik later naar hem terug. Ik weet dat hij scenario’s heeft geschreven die nooit verfilmd zijn, dus je weet maar nooit.’

PETER VON KANT SPEELT VANAF 6 JULI IN DE BIOSCOOP

TOT IN HET ONEINDIGE

Met *Lightyear* krijgt Buzz Lightyear, het *space ranger*-maatje van cowboy Woody in de *Toy Story*-franchise, zijn eigen film. Alleen gaat de nieuwe Pixar niet over het populaire actiefiguurtje, maar over de 'echte' astronaut die eraan ten grondslag lag. Regisseur Angus MacLane over *Star Wars* als inspiratiebron, Pixar als tijdmachine en Chris Evans als Buzz. **CHRIS CRAPS**

Aan de basis van *Lightyear* ligt een andere *Toy Story*-spin-off. In *Buzz Lightyear of Star Command: The Adventure Begins*, een animatiefilm uit 2000 die alleen op dvd uitkwam, kijkt de beroemde verzameling speelgoed samen naar een sciencefictionfilm die binnen het *Toy Story*-universum de inspiratie vormde voor de wereldberoemde Buzz Lightyear-poppen. *Finding Dory*-coregisseur Angus MacLane heeft dat concept in *Lightyear* naar een hoger niveau getild en het soloavontuur van Buzz geïnjecteerd met een *Star Wars*-achtige grandeur.

‘Er zijn twee franchises die mijn leven veranderd hebben: *Star Wars* en *Toy Story*’, vertelt MacLane. ‘Nadat ik als kind de eerste *Star Wars*-films had gezien, hebben ze jarenlang mijn doen en laten bepaald. Ik speelde ze na, ik tekende de figuren... *Star Wars* was mijn religie. Het idee was dat de jonge Andy uit *Toy Story* ook een film had die zoveel voor hem betekende dat hij een Buzz Lightyear-actiepoppetje móést hebben.’

Lightyear gaat van start met een catastrofe: tijdens een operatie op een vreemde en vijandige planeet verliezen Buzz en zijn medeastronauten hun ruimteschip, dat uitgerust is om door een zwart gat te reizen. Er is geen enkele mogelijkheid om terug te keren naar hun basis. Buzz voelt zich verantwoordelijk voor de ramp en waagt zijn leven om een ter plaatse gebouwde raket uit te testen. Wanneer hij na een kort verblijf in de ruimte terugkeert, blijkt de tijd op de planeet echter veel sneller te zijn gegaan.

Jullie Buzz is dus geen speelgoed, maar een mens. Hoe hebben jullie rond dat concept een verhaal opgebouwd?

‘De grootste uitdaging was om Buzz een hart geven. Hoewel ik bijna twintig jaar als animator aan de *Toy Story*-films heb gewerkt, hebben we pas tijdens de ontwikkeling van deze film echt de karaktereigenschap

ontdekt die Buzz volgens ons definieert: hij is iemand die altijd op gespannen voet leeft met zijn omgeving én met de realiteit. In de eerste *Toy Story* denkt Buzz dat hij een echte *space ranger* is, maar daar is Woody het niet mee eens. In *Toy Story 2* denkt hij dat hij de enige echte Buzz Lightyear is, maar dan duikt er een identieke pop op die net hetzelfde denkt. Enzovoort.’

Pixar-films bevatten altijd een universele boodschap. Wat is die van *Lightyear*?

‘De meeste Pixar-regisseurs putten uit hun eigen leven om een diepere betekenis aan hun film te geven, maar daar zat ik met een probleem: ik heb een gelukkige jeugd gehad. *(lacht)* Mijn ouders hebben mij altijd enorm gesteund, dus het kon bijvoorbeeld geen coming-of-age-verhaal worden over een personage dat ontdekt dat hij een kunstenaar is. Er was wel iets anders wat mij persoonlijk enorm bezighield: het concept tijd.’

‘Buzz leeft altijd op gespannen voet met zijn omgeving én met de realiteit. Die eigenschap definieert hem.’

ANGUS MACLANE

Leg dat eens uit.

‘Tijd is belangrijk voor iedereen, maar als je aan iets tijdrovends als animatiefilms werkt, krijg je er toch een speciale relatie mee. Toen ik bij Pixar begon, was ik een twintiger, nu ben ik in de veertig. Het Pixar-gebouw waar ik al de hele tijd werk is hetzelfde gebleven, maar de details zijn veranderd. Mensen kwamen en gingen. De centrale hal is voor mij gevuld met geesten, die me aan onze successen en tegenslagen herinneren.’

Het Pixar-gebouw als tijdmachine?

‘Precies. Het heeft ons vijf en een half jaar gekost om *Lightyear* te maken. Als je uiteindelijk klaar bent en je komt naar boven om lucht te happen, blijkt de wereld buiten de muren veranderd. Ze voelt wel hetzelfde aan, maar ze is op subtiele manieren geëvolueerd. Na elke productie keer ik terug naar mijn geboorteplaats Portland in

Oregon. Door de jaren heen heb ik die plek gestaag zien veranderen van een provinciestad met een levendige artistieke gemeenschap in een overvolle toeristische bestemming. Er is een groot mobiliteitsprobleem en artiesten en gemeenschappen met lagere inkomens werden verdreven. Ik hou nog steeds van Portland, maar de stad is niet meer zoals vroeger.’

Er zullen in Portland toch ook wel dingen ten goede veranderd zijn?

‘Ik vermoed dat ik de goede aspecten van het verleden wat verheerlijk en de slechte dingen negeer, maar de aantrekkingskracht van nostalgie is sterk. We hunkeren allemaal naar het verleden, maar tegelijk springen we met zijn allen razendsnel vooruit in de tijd. Dat is die universele waarheid die ik in *Lightyear* wilde meegeven.’

Mogen we *Lightyear* Pixars ode aan het sciencefictiongenre noemen?

‘Natuurlijk. We hebben de wereld van Buzz gebouwd op een manier die we altijd al wilden zien, met een *Star Command*, ruimteschepen, Emperor Zurg en cyclopenrobots. We hebben zelfs een robotkat! *Lightyear* is een viering van alle klassieke elementen uit onze favoriete sciencefiction-films, met de boodschap dat in het verleden leven niet altijd een goed idee is. *(lacht)*’

In de *Toy Story*-films vertolkte komiek en acteur Tim Allen de stem van Buzz. Deze keer hebben jullie voor Captain America-acteur Chris Evans gekozen. Waarom?

‘Het was belangrijk om onze held te onderscheiden van het speelgoed dat in de *Toy Story*-films op zijn personage is gebaseerd. Dat betekende dat we een andere stem nodig hadden. De nieuwe acteur moest wel die typische, rijke stem hebben en net als Tim in staat zijn om zowel dramatisch als komisch te zijn. Hij moest ook heldhaftig zijn zonder arrogant of stijf over te komen. Dat was een hele opgave, maar we waren het er al vlug over eens dat Chris de juiste man voor de job was. Wat we niet wisten, is dat hij een enorme animatiefan is, die al zijn liefde en passie naar ons project zou meebrengen.’ 🦸

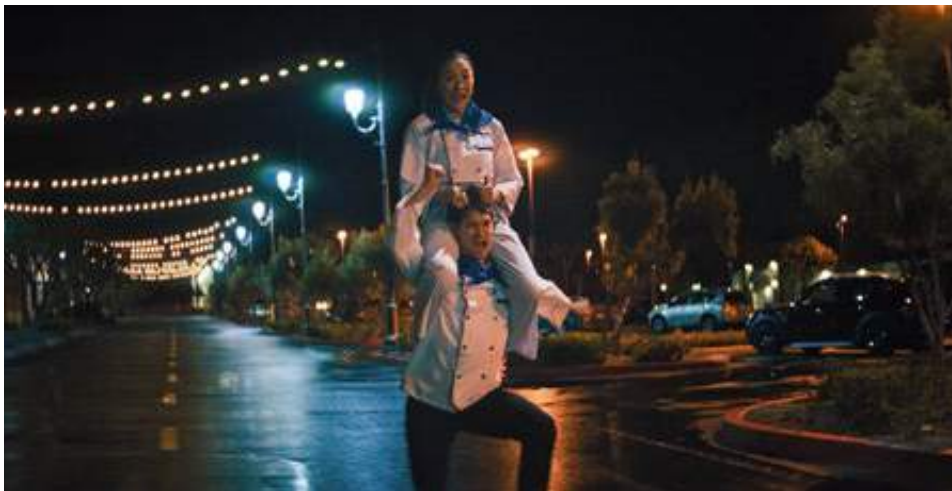
LIGHTYEAR SPEELT VANAF 15 JUNI IN DE BIOSCOPEN

VOOR DE VARIATIE

Het regisseursduo Daniel Kwan en Daniel Scheinert noemt zichzelf doodgewoon Daniels, maar dat is meteen het enige waarin je hen op eenvoud kunt betrappen. Dat het duo van complexiteit en waanzin houdt, blijkt uit *Everything Everywhere All at Once*, een mix van familiedrama met sciencefiction en kungfu die zich in meerdere universa door elkaar afspeelt. Tekst en uitleg, graag! **RUBEN NOLLET**

Daniels maakten naam met bizarre filmpjes op YouTube en videoclipps voor onder meer Tenacious D en Manchester Orchestra, tot ze in 2016 hun eigenzinnige verbeelding in een eerste langspeelfilm goten. Als je *Swiss Army Man*, over de vriendschap tussen een wanhopige schipbreukeling (Paul Dano) en een scheten latend lijk (Daniel Radcliffe) al geschift vond, wacht dan tot je hun nieuwe film ziet. In *Everything Everywhere All at Once* probeert de Chinees-Amerikaanse Evelyn (Michelle Yeoh) wanhopig het hoofd boven water te houden als echtgenote, moeder en kleine zelfstandige, tot ze op een dag ontdekt dat ze deel uitmaakt van een multiversum waarin een oneindig aantal versies van haarzelf rondlopen. Puur surrealisme. DANIEL SCHEINERT: ‘Toen we elkaar op de filmschool leerden kennen, leken we aanvankelijk weinig gemeen te hebben, tot we ontdekten dat we fan waren van dezelfde absurde en bizarre films. Vervolgens zijn we muziekvideo’s gaan maken. In dat wereldje worden eigenaardige ideeën aangemoedigd omdat elke band wil opvallen. In het begin vonden we het gewoon leuk om gekke dingen te verzinnen, maar na verloop van tijd gingen we toch op zoek naar betekenis in onze waanzin. Op dat moment zijn we scenaristen geworden, denk ik.’ DANIEL KWAN: ‘Mijn liefde voor het surreële is gelinkt aan de Hongkongfilms die ik als kind heb gezien. Die zijn vaak behoorlijk onnozel. Denk maar aan de vroege films van Jackie Chan of dingen als *Shaolin Soccer*. Vervolgens ben ik diep in de anime en de Japanse cinema gedoken. De visuele taal die je daar vindt, is enorm gefragmenteerd én mooi én destructief én verwarrend – net als droomlogica, eigenlijk. Dat heeft mij als filmmaker gevormd.’

Hoe hebben jullie ervoor gezorgd dat jullie wilde visuele ideeën het verhaal van *Everything Everywhere All at Once* niet in de weg lopen?

SCHEINERT: ‘Wij vinden het net plezierig om de visuals zoveel mogelijk ruimte te geven, want dan weten we dat we zeker geen saaie film zullen maken. We willen het publiek verrassen door ze iets voor te schotelen wat ze niet al honderd keer eerder hebben gezien.’

KWAN: ‘Als vertellers gaan we vaak op zoek naar momenten waar het medium en het verhaal elkaar aanvullen. Neem nu de scène – spoiler! – waarin Evelyns geest compleet versplintert en ze alle mogelijke universa tegelijk ervaart: zoiets kun je enkel voor elkaar krijgen met cinema. Tegelijk gebruiken we het medium ook om het verhaal te vertellen van een vrouw die zich door het leven overweldigd voelt. En daar kunnen veel mensen zich vandaag mee identificeren.’

Dreigde de film nooit uit de hand te lopen?

SCHEINERT: ‘Constant! (lacht) We vroegen ons de hele tijd af of we niet

‘Om van onze film te genieten, moet je je er gewoon aan overgeven. Je moet jezelf toestaan in het oneindige te kijken.’

DANIEL SCHEINERT

te ver gingen. Wanneer moest de kijker in de war zijn? Hoe érg mocht hij in de war zijn? Hoe konden we duidelijk maken dat de chaos die hij ervaart net de bedoeling is? We maakten voortdurend fouten, maar hebben ook onverwachte ontdekkingen gedaan.’

KWAN: ‘En we hebben de film vaak getest. Sommige regisseurs staan afkerig tegenover het idee om een film aan mensen te tonen als hij nog niet af is, maar in dit geval was het

essentieel. Ik denk dat we een vijftiental versies hebben gescreend voor een handvol vrienden die niets over de film gelezen of gezien hadden.’

Het doet deugd om Michelle Yeoh nog eens haar vele talenten te zien demonstreren. Hoe reageerde ze toen jullie haar dit verhaal voorlegden?

SCHEINERT: ‘Ze snapte niet alles, maar ze was wel weg van haar personage. Michelle heeft een bizarre, speelse kant die ze de laatste twintig jaar niet vaak heeft kunnen tonen. We waren bloednerveus voor onze ontmoeting, maar ze hield van het script. Zij zag invalshoeken die wij niet zagen, dingen die ze met de rol kon aanvangen.’

Had ze opmerkingen?

SCHEINERT: ‘Ja, maar ik denk dat we zoveel zelfvertrouwen uitstraalden dat ze die voor zich hield. Ik weet wel dat ze ons wou overtuigen om het universum met de hotdogvingers te laten vallen. Maar dat heeft ze uiteindelijk opgegeven.’ (lacht)

KWAN: ‘Haar belangrijkste opmerking had te maken met de naam van het personage. Oorspronkelijk wilden we de hoofdfiguur Michelle noemen. De grap was dan dat het parallelle universum waar ze een leven als filmster leidt eigenlijk het onze is. Maar ze stond erop om een compleet nieuw en uniek personage te creëren, en ze had gelijk.’

Is het überhaupt de bedoeling dat je *Everything Everywhere All at Once* meteen snapt?

SCHEINERT: ‘Nee. Dat hebben we tijdens die testvisies ontdekt. Om van de film te genieten, moet je je er op een bepaald moment gewoon aan overgeven. Want dat is precies wat Evelyn ook moet doen. Ze moet het opgeven om alles in de hand te willen houden en overal betekenis achter te zoeken. Wij wisten perfect waarmee we bezig waren en wat de regels zijn, maar de kijker moet zichzelf toestaan

Daniel Kwan & Daniel Scheinert

om een tijdje in het oneindige te kijken. Aan het eind zorgen wij er dan wel voor dat je weer met beide voeten op de grond landt.’

KWAN: ‘De meeste van mijn favoriete films begreep ik pas na verschillende kijkbeurten omdat ze hun eigen spelregels hadden. Ze gaven me echter wel zin om ernaar terug te keren, om zelf te groeien tot ik ze doorhad. Je mag *Everything Everywhere All at Once* gerust zien als een reactie op de manier waarop de meeste Amerikaanse toeschouwers – en misschien ook de Europese – tegenwoordig naar films kijken. Iedereen wil alles onmiddellijk begrijpen, onder controle hebben, de plotgaten doorprikken en alle thema’s kennen nog voor de eindgeneriek over het scherm rolt. Het gevolg is dat ze enkel intellectueel met films bezig zijn en ze niet meer als esthetische ervaringen beleven. Die houding willen wij onderuithalen, door het onmogelijk te maken om het verhaal verstandelijk te begrijpen. En het is

verrassend om te zien hoeveel mensen onze film opnieuw gaan bekijken.’

Jullie werden allebei geboren in de late jaren tachtig. Qua leeftijd zitten jullie dus precies tussen Evelyn en haar rebelse dochter Joy in. Met welke van de twee hebben jullie het meeste voeling?

KWAN: ‘Ik zit echt tussen die twee werelden in. Toen we de film begonnen te schrijven, waren we twintigers en stonden we dicht bij het perspectief van Joy. Intussen ben ik echter getrouwd en heb ik een kind. Ik voel hoe ik de kloof tussen mijn moeder en mijn kind probeer te overbruggen. Ik vind het bevredigend om te zien dat mijn ervaringen als ouder bevestigen wat we al geschreven hadden. De film lijkt nu nog persoonlijker.’

Hadden jullie dit verhaal kunnen vertellen met Joy als centrale figuur?

SCHEINERT: ‘Vanaf het begin was het idee om iets te maken dat er uitzag alsof een van onze ouders in een van

onze films gesleurd wordt. *(lacht)* Om te zien hoe ze het noorden zouden kwijtraken en nauwelijks iets zouden snappen. Ik moet toegeven dat de eerste versies van het scenario nogal neerbuigend waren. Het lukte ons niet om mee te leven met de oudere generatie. We hebben er uiteindelijk veel uit geleerd.’

KWAN: ‘Het is op zich ook veel interessanter om een verhaal over een multiversum te vertellen vanuit het standpunt van een oudere persoon omdat die zoveel meer meegemaakt heeft. Evelyn heeft van veel meer dingen spijt en vraagt zich veel meer af hoe haar leven er anders had kunnen uitzien. Bioscoopbezoekers zijn bovendien blij dat de held voor één keer iemand als Evelyn is. Dat doet ons veel plezier, want we proberen onze films altijd te bevolken met personages die je zelden op het scherm ziet.’ 🍷

EVERYTHING EVERYWHERE ALL AT ONCE SPEELT DEZE ZOMER IN DE BIOSCOOP

ANTISOCIAAL

Na Jonas Govaerts met *Welp* en Thomas Vanbrabant en Jordi Ostir met *Duyster* heeft opnieuw een jonge Vlaamse regisseur zich aan het horrorgenre gewaagd. Leander Hanssen maakt zijn langspeelfilmdebuut met *FOMO*, een heuse slasher waarin influencers een gemaskerde moordenaar achter zich aan krijgen. 'Verwacht echter geen bespiegeling over onze cultuur!' **RUBEN NOLLET**

Volgens de officiële website van het Limburgse Hechtel-Eksel, een rustige gemeente tussen Leopoldsburg en Peer, trekt het gezellige groen er sinds kort nieuwe inwoners aan: bevers. Over horrorfilmers rept de site dan weer met geen woord, al hebben wij weet van minstens één exemplaar. De 29-jarige Leander Hanssen, zoon van de gelijknamige auteur van kinderboeken, mag die job zonder blozen op zijn cv zetten.

Hanssen Jr. is zijn ouders – mama is kinderverzorgster – dankbaar dat ze zijn verbeelding altijd hebben gestimuleerd. 'Ik deed als kind niets liever dan tekenen en verhalen vertellen', zegt hij. 'Mijn fantasie neigde toen al naar het gruwelijke en het groteske.' Zijn werk viel niet altijd bij iedereen in goeie aarde, want op zijn achtste werd Leander op een dag bij de schooldirecteur geroepen. 'Ik had een verhaal geschreven over mensen die elkaar met machinegeweren overhoopschieten', grijnst hij. 'De directeur vroeg of ik niets kon verzinnen wat minder gewelddadig was.'

De voorliefde voor bloederige toestanden en absurde humor kwam ook naar voren in het geflippte *Spek voor uw bek*, waarmee hij en zijn vaste coscenarist Niels Snoek zich in 2016 lieten opmerken op het Internationaal Kortfilmfestival Leuven, en ze druipt eveneens van zijn eerste langspeelfilm *FOMO*. Hanssen en Snoek waren eigenlijk bezig met het pitchen van nieuwe kortfilms – onder meer over een wraakzuchtige reuzenduif – toen uitgeverij/productiehuis Borgerhoff & Lambergits vorig jaar in september contact met hen opnam: of ze zin hadden om hun tanden te zetten in een slasher over jonge influencers die tijdens de opnames van een reality-programma het doelwit worden van een mysterieuze moordenaar? Daar hoefden ze geen twee keer over na te denken.

Hanssen en Snoek schreven het scenario, maar het basisidee voor *FOMO* kwam van Ilse Schooneknaep en Maximiliaan Verheyen. Die laatste is zelf een influencer en in de film lopen aardig wat van zijn collega's rond: namen als

Steffi Mercie, Jamie-Lee Six en Hariette Sylva zullen mensen die een deel van hun leven op sociale media doorbrengen bekend in de oren klinken. Dat betekent volgens de regisseur echter niet dat we bang moeten zijn voor beschamende acteerprestaties. 'Ik heb enkel mensen geselecteerd waar ik vertrouwen in had', legt hij uit. 'Eerlijk gezegd ben ik zelf niet thuis in het wereldje van de influencers. Ik kende die mensen niet, dus heb ik bij de casting iedereen gelijk behandeld.'

Anders dan je zou denken is *FOMO* geen satire op de sterren van de sociale media. Veel meer dan enkele goedmoedige plaagstootjes en een moordenaar met zin voor symboliek – iemand die veel praat, wordt bijvoorbeeld afgemaakt via de mond – hoeft je niet te verwachten. Als productie-maatschappij Borgerhoff & Lambergits desondanks stelt dat de film 'de gevaren van sociale media en mentaal welzijn bij jongeren onder de aandacht brengt', moet Hanssen daar hartelijk om lachen. 'Dat is op zijn minst een beetje overdreven. *FOMO* is geen moreel statement over geestelijke gezondheid of een bespiegeling over onze cultuur. Na tien minuten hebben de personages hun smartphones ook niet meer. Vanaf dan zitten we gewoon in een toffe en snelle horrorfilm.'

Hanssen liet zich voor de film inspireren door de groten uit het slashergenre, van *Halloween* en *Friday the 13th* tot *Sleepaway Camp* en *A Nightmare on Elm Street*. De laatste twee maanden voor de opnames meed hij wel bewust horrorfilms om zich niet te veel te laten beïnvloeden. 'Als ik horror kijk, zijn het sowieso klassiekers of cultfilms', zegt hij. 'En mijn passie gaat in golven. Momenteel ben ik vooral geboeid door een ander genre: *direct-to-video* erotische thrillers uit de jaren negentig, zoals *Powerplay* met Shannon Tweed. Pure comfortfood!'

Een idee voor zijn volgende film? 🍷

FOMO SPEELT VANAF 29 JUNI IN DE BIOSCOOP

TRAUMATHERAPIE

In *Men* ruilt scenarist-regisseur Alex Garland de futuristische landschappen van *Ex Machina*- en *Annihilation* in voor een dorpje op het Britse platteland. Daar doet hij een vrouw belanden die net iets verschrikkelijks heeft meegemaakt. Rust vindt ze er echter allesbehalve, want ze wordt al snel belaagd door verschillende mannen – die wel heel hard op elkaar lijken. Een gesprek met hoofdrolspelers Jessie Buckley en Rory Kinnear. **STEVEN TUFFIN**

Rory vertolkt in *Men* een aantal ropdringerige mannen, waaronder de folkloristische *Green Man*, de overbehulpzame Geoffrey en een creepy dominee. Welke figuur maakte jullie het ongemakkelijkst?

RORY KINNEAR: ‘Voor mij was dat de *Green Man*. Ik was zo goed als naakt toen ik hem moest spelen en had het dus ijskoud. *(lacht)* Voordien had ik ook al uren in de make-upstoel moeten doorbrengen voordat ik de set op kon. Alex had me veel ruimte gegeven om mijn personages mee vorm te geven, behalve in het geval van de *Green Man*. Die figuur spookte al jarenlang door zijn hoofd en hij wilde hem tot in de kleinste details juist krijgen. In die mate zelfs dat hij de make-up nog zat te finetunen vlak voordat we begonnen te filmen.’

JESSIE BUCKLEY: ‘Ik was geen fan van de dominee. Die lange vingernagel vond ik ontzettend eng, maar ook zijn algemene houding vond ik maar niets. Het was best vreemd om te merken dat ik totaal geen zin had om met Rory te praten wanneer hij die figuur moest spelen. Als hij als Geoffrey op de set stond, was dat helemaal anders. Dan zaten we voortdurend te lachen.’ KINNEAR: ‘Ik heb tijdens deze shoot toch wel iets bijgeleerd over de impact van je uiterlijk. Al dat gedoe over ‘het is de binnenkant die telt’ neem ik voortaan met een stevige korrel zout. Het gedrag van mijn collega’s op de set veranderde compleet als ik van personage wisselde. Best deprimerend, eigenlijk. *(lachje)*’

Was het niet moeilijk om zoveel verschillende figuren te vertolken?

KINNEAR: ‘Ik had het geluk dat ik meestal maar één personage per dag moest spelen. Daardoor kon ik me de avond voordien al mentaal voorbereiden, zodat ik op de set meteen *in the zone* zat. Tijdens de weken voor de opnames hadden Alex en ik de achtergrondverhalen van de verschillende figuren gedetailleerd

uitgewerkt. Dat leverde heel wat achtergrondinformatie op die ik kon gebruiken om ervoor te zorgen dat mijn personages niet van bordkarton leken, hoe klein hun aandeel ook was.’

‘Men is als een open dialoog met veel vragen, maar geen makkelijke antwoorden.’

JESSIE BUCKLEY

Men kan geïnterpreteerd worden als een horrorfilm waarin het concept van de *final girl*, die het als laatste overlevende moet opnemen tegen het kwaad, op de spits wordt gedreven...

BUCKLEY: ‘*(onderbreekt)* Ik wilde in de eerste plaats de relatie tussen man en vrouw onderzoeken. Het leek me interessant om op zoek te gaan naar manieren om de trauma’s die daarmee gepaard gaan af te weren of te verwerken. Mijn personage wil niet langer incasseren, maar tegelijk weigert ze weg te lopen. Hoe eng de situaties waarin ze belandt ook zijn, ze ontwijkt ze niet langer. De confrontatie aangaan kan iets heel bevrijdends hebben.’

Moest je tijdens de opnames soms de confrontatie aangaan met je mannelijke regisseur en tegenspeler?

BUCKLEY: ‘Alex, Rory en ik hebben heel veel gepraat, waardoor ik het gevoel heb dat de film een simplistische man-versus-vrouw-dynamiek overstijgt. Uiteindelijk gaat *Men* over ons collectieve bewustzijn en over genderpatronen door de eeuwen heen. Alex schotelt niet voor niets verschillende mannelijke archetypes voor. Ik zie de film als een open

dialoog, waarin veel vragen worden gesteld, maar geen makkelijke antwoorden worden geformuleerd.’ **Schrok je er niet van dat uitgerekend een man met dit verhaal op de proppen kwam?**

BUCKLEY: ‘Ik was vooral heel blij dat een man zo iets kwetsbaars had durven schrijven. In mijn ogen overstijgt de film een makkelijk label als ‘feministisch’. Het scenario inspireerde me en deed allerlei vragen opborrelen. Vragen die me tot op de dag van vandaag bezighouden. Dat is het soort cinema waar ik van hou.’

Het valt inderdaad op dat je vooral meespeelt in indieproducties als Charlie Kaufmans *I’m Thinking of Ending Things* en Maggie Gyllenhaals *The Lost Daughter*, die je een Oscarnominatie opleverde.

BUCKLEY: ‘Ik hou van films die me uitdagen. Regisseurs als Charlie, Maggie en Alex werken in de periferie. Ze doen dingen die de bioscoopbezoeker niet vaak te zien krijgt. Ondanks de beperkte budgetten waarmee ze werken, mikken ze hoog en schilderen ze op grote canvassen. Ik zeg absoluut geen nee tegen mainstreamprojecten, maar ik moet me er wel minstens even goed bij voelen. Ik heb het gevoel dat ik de indiecinema koste wat kost moet steunen. Er lopen zoveel ongelooflijke talenten rond, van wie de stemmen gekoesterd moeten worden.’

Alex Garland is er daar ontegensprekelijk een van.

KINNEAR: ‘Ik leerde zijn werk kennen toen hij nog boeken als *The Beach* schreef, zag later hoe hij evolueerde tot scenarist van onder meer *28 Days Later* en raakte helemaal gefascineerd door de twee films die hij regisseerde. Alex weet hoe hij een verhaal moet vertellen, maar hij is zich ook bewust van de eindeloze kracht van het beeld. Het is geen toeval dat hij uit een familie van kunstenaars komt. Beelden kunnen zoveel vragen

Jessie Buckley & Alex Garland

oproepen, zoveel emoties losweken. *Men* functioneert in mijn ogen dan ook als een soort schilderij waarnaar je kunt blijven kijken.’

Het siert Alex dat hij al verschillende keren heeft onderlijnd hoe cruciaal jullie allebei zijn geweest in het creatieproces van *Men*.

KINNEAR: ‘Alex heeft inderdaad een hekel aan het concept van de film-auteur die alle touwtjes in handen heeft. Dat hij openstaat voor de input van iedereen op de set, maakt hem net zo briljant. Zijn respect voor de inspanningen van de cast en crew zorgt ervoor dat ze allemaal nog harder hun best doen. Zijn openheid doet een werkomgeving ontstaan waarin iedereen de beste versie van zichzelf kan en wil zijn.’

BUCKLEY: ‘Sommige regisseurs lijken even genereus, maar kunnen als puntje bij paaltje komt hun visie niet verweven met de ideeën van anderen. Alex luistert écht naar je suggesties en denkt na over de manier waarop

ze in het geheel zouden passen. Al zijn beslissingen zijn zo bezielend dat je niets anders kunt dan erin meegaan, ook al betekent dat soms dat jouw input het niet gehaald heeft. Eén ding staat buiten kijf: Alex gaat altijd voor de interessantste optie.’

Rory, het ging daarnet over Jessies indieparcours. Jij maakte echter vooral naam als M's rechterhand in de Bond-films met Daniel Craig. Een verschil van dag en nacht met *Men*?

KINNEAR: ‘Bond-films kun je werkelijk met niets vergelijken. Het zijn keer op keer ontzagwekkende ondernemingen omdat men ze nog altijd zo ‘echt’ mogelijk wil maken, zonder al te veel digitale ingrepen. Mijn taak is echter heel simpel: ik moet mijn tekst onthouden en niet te hard onder de indruk lijken van de sets waarop ik me bevind. *(lacht)*’

Tot slot nog een vraag over toxische mannelijkheid...

KINNEAR: ‘*(onderbreekt)* Natuurlijk kun je de film op die manier

interpreteren. Voor mij gaat hij echter in de eerste plaats om een vrouw die iets traumatiserends heeft meegemaakt. Haar confrontaties met de mannen uit het dorp zijn daar duidelijk door getekend. Ik zou het daarom wat simplistisch vinden om te stellen dat de film aantoont dat alle mannen slecht zijn. Voor mij staat trauma helemaal centraal: de patronen die erdoor kunnen ontstaan en de gevolgen ervan, die onmetelijke proporties kunnen aannemen.’

BUCKLEY: ‘Als de film al over toxische mannelijkheid gaat, dan zoomt hij vooral in op de oorsprong ervan. Opvoeding, relaties, breuken: het speelt allemaal een rol. Mij interesseerde het in ieder geval niet om iets neerbuigends over het mannelijke geslacht te maken. Met de vinger wijzen en beschuldigen: daar kom je nergens mee. We moeten vooruit, niet achteruit.’

MEN SPEELT VANAF 8 JUNI IN DE BIOSCOOP

A RUSSO BROTHERS FILM

RYAN
GOSLING

CHRIS
EVANS

ANA
DE ARMAS

THE GRAY MAN

SCREENPLAY BY JOE RUSSO AND CHRISTOPHER MARKUS
DIRECTED BY ANTHONY AND JOE RUSSO

13 JULI IN DE BIOSCOOP

NETFLIX

DINOHITS

Met *Jurassic World: Dominion* komt een einde aan de tweede trilogie van de succesvolle dinofranchise. Het perfecte excuus om aan te kloppen bij stand-upcomedian en *all things Jurassic*-superfan Xander De Rycke om te polsen naar zijn favoriete momenten uit de vorige films. **STEVEN TUFFIN**

JURASSIC PARK (1993)

‘Het origineel is fantastisch in alle mogelijke betekenissen. Toen de tyrannosaurus begin jaren negentig voor het eerst uitbrak, sleurde hij de computeranimatie mee de toekomst in. Ik kan me niet inbeelden wat er destijds door de hoofden van de bioscoopgangers ging toen ze dat beest zagen verschijnen.’

THE LOST WORLD: JURASSIC PARK (1997)

‘Meer dino’s, meer Jeff Goldblum en misschien een beetje te veel film voor zijn eigen goed. De scène waarin een stel naar hun jong zoekende T. rexen het mobiele lab van de wetenschappers over een klif duwt, is echter Steven Spielberg op zijn best: werkelijk onvergetelijk en dus talloze keren schaamteloos gekopieerd.’

JURASSIC PARK III (2001)

‘Aflevering drie arriveerde door productieproblemen verre van foutloos in de cinema. Toch is er schoonheid in te ontdekken, vooral wanneer de threequel dicht tegen het bronmateriaal aanleunt. De geweldige scène met de pteranodons in de vogelkooi komt bijvoorbeeld rechtstreeks uit het originele boek van Michael Crichton.’

JURASSIC WORLD (2015)

‘Jaren nadat de meeste *Jurassic*-fans alle hoop op een sequel hadden opgegeven – Spielberg had de franchise duidelijk achter zich gelaten en de gelekte vervolgideeën lokten vooral braakneigingen uit – kregen we plots een volledig operationeel dinopark te zien wanneer de kleine Gray Mitchell de balkon-deuren van zijn hotelkamer opentrok.’

JURASSIC WORLD: FALLEN KINGDOM (2018)

‘De hartbrekendste scène uit de hele franchise zit in de op een na jongste aflevering, waarin bruusk van rampenfilm naar gothic horror wordt geschakeld: de brachiosaurus die ons een kwarteeuw eerder welkom heette in het originele park, gaat in zijn legendarische pose ten onder wanneer een vulkaan Isla Nublar vernietigt.’

JURASSIC WORLD: DOMINION SPEELT VANAF 8 JUNI IN DE BIOSCOOP

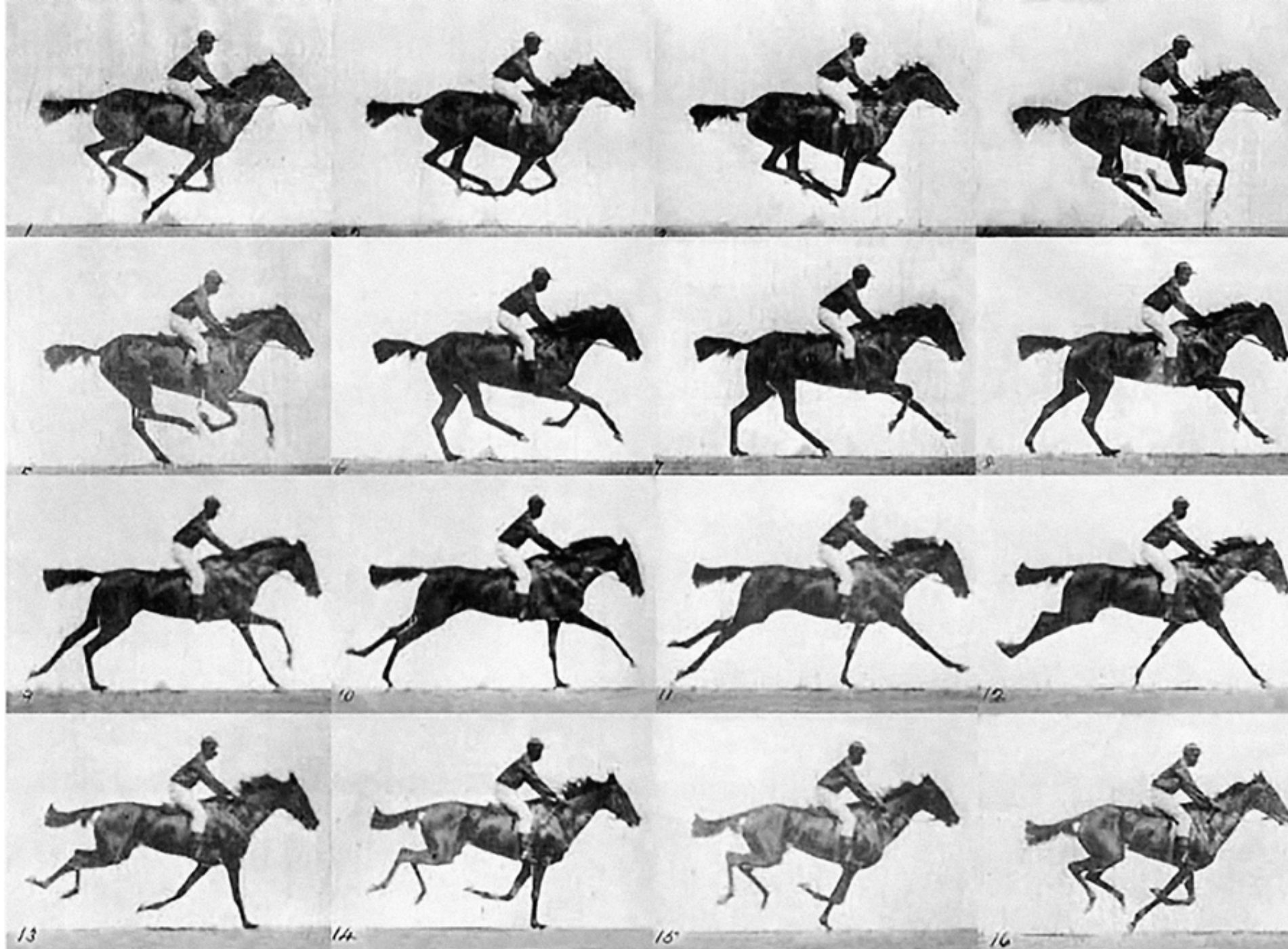
OP ZIJN PAARD

Over *Nope* weten we noppes en dat wil scenarist-regisseur Jordan Peele graag zo houden totdat we zijn derde huiverfilm na *Get Out* en *Us* in de bioscoop gaan bekijken. Omdat in de trailer expliciet wordt verwezen naar de Afro-Amerikaanse betrokkenheid bij het ontstaan van de cinema, ging *Vertigo* diep in het verleden graven. Een verhaal over paarden, bewegende beelden en representatie. **ANKE BROUWERS**

Sinds *Get Out* en *Us* weten we dat cineast Jordan Peele het horror-genre graag aanwendt om pijnlijke waarheden over de rassenrelaties in de Verenigde Staten aan te kaarten: slavernij, racisme, wit privilege, het paternalisme van witte liberalen, fanatisme. Hij serveert al die thema's met de nodige grappen en *jump scares*, waardoor ze op de kijker haast ongemerkt een grote indruk nalaten. Dat maakt dat we ons bij het in mysterie gehulde *Nope* niet één, maar twee vragen stellen. Ten eerste zijn we benieuwd naar de ongetwijfeld ijzingwekkende plot. Ten tweede willen we weten: wat wil Peele ons deze keer vertellen?

De trailer van Peeles derde langspeelfilm maakt ons nauwelijks wijzer, maar hij verwijst wel naar een fascinerende episode uit het aller-prilste begin van de filmgeschiedenis, met ene Eadweard Muybridge als centrale figuur. Deze naar de VS uitgeweken Britse uitvinder zorgde in de late jaren 1870 voor enkele belangrijke doorbraken in de ontwikkeling van wat uiteindelijk de eerste filmbeelden zouden worden nadat de spoorwegmagnaat Leland Stanford hem had gevraagd om door middel van 'sequentiële fotografie' voor eens en voor altijd na te gaan of een paard in galop ooit de vier poten tegelijkertijd in de lucht heeft. Met het blote oog is dat immers niet vast te stellen. Beeldende kunstenaars hadden er al vaak mee geworsteld in hun werk, maar ook wetenschappers en paardenliefhebbers tastten in het duister.

Noord-Amerika was in die periode compleet paardengek. De meeste verplaatsingen gebeurden met de edele viervoeter, al had Stanford met de aanleg van een spoorlijn tussen de oost- en de westkust net een nieuwe, revolutionaire vorm van mobiliteit geïntroduceerd. Paarden waren verder onontbeerlijk voor de oorlogsvoering

en de landbouw, raspaarden stonden symbool voor rijkdom en welvaart, en paardenraces waren een populair tijdverdrijf. Niemand kon in die periode voorzien dat het dier minder dan honderd jaar later compleet uit ons dagelijkse leven verdwenen zou zijn, vervangen door auto's, tractors en trucks.

Ten tijde van Stanford en Muybridge was er alleen nog maar het ijzeren paard – lees: de spoorweg – dat de wereld in dikke rookpluimen naar de moderniteit voerde. Stanford maakte er zijn fortuin mee, dat hij prompt investeerde in... echte paarden. De man die zijn naam gaf aan de prestigieuze

Stanford-universiteit bezat een grote ranch in Palo Alto waar hij op een bepaald moment meer dan honderdvijftig mensen tewerkstelde, een derde daarvan migranten uit China. Zijn werknemers mochten alleen maar zacht en vriendelijk tegen zijn bijna achthonderd paarden praten. De fotografische studies die Stanford

bij Muybridge bestelde waren niet enkel bedoeld om een cafédiscussie te beslechten, maar ook om de anatomische mechaniek van het paard, als functioneel dier, als gebruiksobject en als 'machine', te kunnen bestuderen en perfectioneren.

Muybridge had naam gemaakt met adembenemende foto's van

Yosemite National Park, waar hij zijn fotocamera op gevaarlijke hoogtes had geplaatst en zo dramatische vergezichten en landschappen vol sequoia's en grillige rotspartijen had vastgelegd. Stanford kende hem omdat hij in 1872 al eens een van zijn paarden had gefotografeerd – de Brit gold toen al als een van de weinigen die dieren in beweging konden fotograferen zonder dat het resultaat wazig was.

Bij hun tweede ontmoeting was de inzet groter en ambitieuzer. Muybridge stelde twaalf camera's op die een fotografische opname konden maken van één duizendste van een seconde. Stanfords paarden werden gefotografeerd terwijl ze voorbij de batterij camera's galoppeerden. Op de grond waren draden gespannen, die verbonden waren met de sluiters van de camera's. Op het ogenblik dat een paard een draad aanraakte, werd de sluiters van een van die camera's geactiveerd en een foto genomen (die ter plaatste ontwikkeld werd). Het resultaat was revolutionair. Wat het blote oog niet kon verifiëren, kon wel via een nieuwe technologie: paarden in galop hebben wel degelijk hun vier poten van de grond.

We weten dat de paarden op de foto's onder meer Occident, Sallie Gardner en Mahonet heetten, want hun namen staan op de afdrukken. Over de namen van de mensen op de paarden is echter meer onduidelijkheid. Dit heeft te maken met de aard van het onderzoek van Muybridge: het ging hem niet over die mensen, maar over de paarden en hun bewegingspatronen. Hetzelfde gold toen Muybridge na zijn werk voor Stanford aan de slag ging bij de Universiteit van Pennsylvania, waar hij tussen 1883 en 1887 zo'n 100.000 afbeeldingen van mensen en dieren in beweging maakte.

Het *Animal Locomotion*-project bevatte opnieuw een fotoreeks van een bewegend paard, dat naar de

Within Our Gates van Oscar Micheaux

naam Annie G. luisterde. De ruiter bleef andermaal naamloos, maar hij had een voor die tijd opmerkelijk kenmerk in de academische en elitaire kringen waar het onderzoek zich afspeelde: hij was zwart. Dat maakt van hem een van de eerste mensen van kleur uit de filmgeschiedenis én een verhaalelement uit *Nope*, waarin een van de hoofdpersonages beweert dat de anonieme jockey haar betovergrootvader is. Ze voegt er trots aan toe: *'Since the moment pictures could move, we had skin in the game.'* Vrij vertaald: 'Al sinds het prille begin van de cinema zijn er zwarte mensen bij betrokken.'

Het is een prikkelende vaststelling, die ons als kijker met de vaak problematische zwarte aanwezigheid in Hollywood confronteert. In de

geschiedenis van de mainstream-cinema werden niet-witte personen helaas al te vaak naar de achtergrond verbannen. Het is bekend dat de meeste vroege films Afro-Amerikanen enkel als figurant inzetten, waarbij men hen stereotiepe activiteiten als dansen of het eten van watermeloenen liet uitvoeren. Dramatische rollen voor zwarten werden in die tijd meestal door witte mensen in blackface vertolkt.

Er bestond echter ook een alternatief circuit waar de Afro-Amerikaanse bevolking exclusieve toegang toe had, met films gemaakt voor en door hun gemeenschap. De eerste en bekendste zwarte filmmaker uit de vroege periode is Oscar Micheaux, een schrijver en

scenarist-regisseur van wie een groot aantal films bewaard zijn gebleven (*Within Our Gates*, *Body and Soul*). Micheaux vertelde verhalen vanuit een zwart middenklasseperspectief en katapulteerde zelfs enkele Afro-Amerikaanse acteurs, zoals Paul Robeson en Evelyn Preer, richting sterrendom.

Samengevat: het 'gezicht' van Hollywood mag dan wel traditioneel wit zijn, er is ook een parallelle Tinseltowngeschiedenis: een van zwarte aanwezigheid, creativiteit en talent. Het is typisch voor Jordan Peele dat hij ons in herinnering brengt dat dit al vanaf het prille begin een feit was. ▣

NOPE SPEELT VANAF 10 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

«Yasujiro Ozu zorgt ervoor dat je, ondanks de schijnbaar onverstoorebare manier van filmen en vertellen, alle breuklijntjes en barsten van zijn personages gaat zien. Dat is schitterend, want daar zit het goud.»

- DE FILMKRANT

DIGITALE RESTAURATIE IN 4K

TOKYO STORY

VANAF 29 JUNI IN DE BIOSCOOP

Lumière
Antwerpen

Cinema Palace
Brussel

Flagey
Brussel

Buda
Kortrijk

Sphinx
Gent

Cinema ZED
Leuven

Nowhere Special

REGIE Uberto Pasolini

CAST James Norton, Daniel Lamont, Carol Moore

SPEELDUUR 1u36

VANAF 8 juni in de bioscoop

Een ruitenwasser en alleenstaande vader gaat op zoek naar een geschikte familie om zijn vierjarige zontje te adopteren. Subtiele tranentrekker à la *Swan Song* die op geen enkel moment over de sentimentele schreef gaat. **RUBEN NOLLET**

Elvis

REGIE Baz Luhrmann

CAST Tom Hanks, Austin Butler, Richard Roxburgh

SPEELDUUR 2u39

VANAF 22 juni in de bioscoop

Baz Luhrmann mengt in zijn Elvis Presley-biopic een *Amadeus*-structuur met zijn wervelende *Moulin Rouge!*-regie. Het echte hoofdpersonage van dit muziekspektakel is Colonel Parker (Tom Hanks), die Elvis (Austin Butler) richting ondergang sleurt. **CHRIS CRAPS**

Mothering Sunday

REGIE Eva Husson

CAST Odessa Young, Josh O'Connor, Olivia Colman

SPEELDUUR 1u50

VANAF 29 juni in de bioscoop

Er zit meer seks in dit aan *Shirley* verwante kostuumdrama dan in alle Jane Austen-verfilmingen samen. Om maar te zeggen dat de Franse Eva Husson iets typisch Brits naar haar hand heeft gezet en het vol passie heeft gepompt. **BEN VAN ALBOOM**

Coupez!

REGIE Michel Hazanavicius

CAST Romain Duris, Bérénice Bejo, Matilda Lutz

SPEELDUUR 1u51

VANAF 29 juni in de bioscoop

Remake van de Japanse zombiehit *One Cut of the Dead* over een regisseur die een horrorfilm in één enkel shot moet opnemen. Een mix van de metafiction uit *The French Lieutenant's Woman*, de gore uit *Evil Dead* en heel veel humor. **CC**

As bestas

REGIE Rodrigo Sorogoyen

CAST Denis Ménochet, Marina Fois, Luis Zahera

SPEELDUUR 2u17

VANAF 10 augustus in de bioscoop

De Spaanse regisseur Rodrigo Sorogoyen tekent voor een onvoorspelbare neowestern waarin een progressieve Fransman in conflict raakt met zijn ruige Spaanse burens. Met echo's van *Straw Dogs* en *The Backwoods*. **CC**

A FILM FROM DANIELS

EVERYTHING EVERYWHERE ALL AT ONCE

天馬行空

THE SEARCHERS

AMAZON
STUDIOS

COMING SOON

A24